

HAJNALI TŰNŐDÉSEK

Methamorphosis Endrödiensis

Ha az ember elrúgja a háromnegyed-évszázadot, az éjszakái akaratlanul részekre tagolódnak, akár felvonásokra a drámák. Az első "felvonásban még az altató hatása zárja rövidre rendszerint a tudatos agytevékenységet, még a napbúcsúztató imádkozás közben. Boldogult Édesanyám szerint az ördög gáncsol el ilyenkor, hogy ne dicsérjük a Jóistent.

A következő tudattalan álomsziporkát azonban már általában azok a nappali-villanások veszik birtokukba, amelyeket a röghöz-kötöző élet nappali tennivalói miatt nem gombolyíthatunk végig. Egy-egy szíven markoló emléket, öröklétbe távozott valakink belénk-nyilallását, vagy csupán egy-egy sajtó-rádió-telefonhírt, mely mindennapjainkra, vagy Szülőházánkra is rányomhatja bélyegét.

Az elmúlt éjszaka például a következő kérdésgombolyagokkal hanyatlottam a tudattalanságba, a battonyai búza-prédálás keserűségében:

Mint folyt le odahaza az aratás? Miiyen a termés? Van-e mód az értékesítésre, úgy, hogy a magvetőnek ne menjen el a kedve az őszi magvetéstől? S ha netalán gond lenne a megtermelt áldás értékesítésével, úgy a Nostra, meg Hartestein-nagymagtár mellett nem szolgálhatnának-e tárolóhelyül a bagolyszállásokká feleslegesített malmok (a városrészenkénti három-három), vagy a közokosok letörölték azokat is a térképről, akár a jóvízű artézi-kutak a jelenleg még cseppfolyós méreggel szolgáló vezetékes hálózat kedvéért?!

„Árpád apánk” (már akié) kitűzte az önkormányzati választások határnapját, októberre, amikor forni kezd a must, s valaha "mind elvitték a legények elejét". S mit jelent ez az olyan szívében közálmokat csombolygató önmaga-koloncának. amilyen jómagam vagyok?!

S ennek az általában „utolsó felvonásnak” vezér-jelenete az: Vajon kit, kiket szán majd a honi közakarát az önkormányzat "mindnyájunk asztalára” mögé, városi, megyei szinten? Hiszen tapasztalhattuk, nem is egy esetben, hogy vakbarázdába görbítette az egyesülési ígéreteket a végrehajtás...

S a választás kebelén bévül mi - akár mint gyomaendrődiek is -, még külön, sorsunkat közvetve befolyásolható tényező sikerében is érdekelték vagyunk. Amennyiben földink, hites felünk, barátunk, Latorcai János Budapest főpolgármester-jelöltje, a kormányzó-párt együttes keresztény színeiben, a liberál-szocialista, és a szadeszes Révai unokavő ellenjelöltek ellenében. Országos ügy ez, s egyben körösparti is! Ottan ugyan nem lehet rászavazni - ez a nagy falusi elszármazottak feladata, - az együttigazulás, az Uram Jézus segítsd! - azonban közös...

Ha az ember elrúgja a háromnegyed évszázadot. az éjszakái részekre tagolódnak, akár felvonásokra a színdarabok...

A Szabadságharc centenáriumának Szent Mihály napján érkeztem haza az Uralból, s az első Szent Misén feltűnt egy ügyes fiúcska az áldoztató-rácsnál, akiről ezt súgta Édesatyám: „Az meg ott a Köteles Miklós bátyád onokája, fiam, akinek az édesapja még mindig odakint van a Sztálin-pokolban! Megérdemel egy Miatyánkot!”

Véle, az Apa-Latorcai Jánossal is éltem közös kenyéren, közel évtizedes rabsága múltán, a Rózsási Állami Gazdaságban, ahol öntevékenyen kőműves szakmunkássá képződött át. Bár gologtajorással azt is. Műszak után naponta jelentkeznie kellett az endrödi rendőrőrsön (kétszer két kilométer) egy olyan parancsnok kénye-kedvére, akinek "volksbundista" híre volt Gyomán, de szíves vendég a "szürke házban"... Túlélte, s elégtételül a fiában teljesedhetett ki az öröme, aki istenhívó, kiváló magyarként is szakmai hivatása, világnézete országos jelese lett!

Adja a Fennvaló - kérjük közösen -, hogy hamarosan úgy üdvözölhessük, mint Budapest főpolgármesterét!

TÍMÁR MÁTÉ

Megjelent: Városunk 1998. szeptember. 2. p.